

Arrest

nr. 227 230 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker werd op 26 april 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 26.04.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Erpe-Mere/Lede en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 27.02.2019 deed betrokkene te Erpe-Mere een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw S. B. °25.07.1966, die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw S. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer-naar-zijn landman-oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 19.11.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"A. Eerste middel:

schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Togo terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn partner.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij reeds 3 jaar een feitelijk gezin vormt met zijn partner, mevrouw S. B., die de Belgische nationaliteit bezit. Ze wonen samen te 1745 Opwijk, (...) en deden op 27.02.2019 op de gemeentelijke diensten een verklaring tot wettelijke samenwoning.

Op 21.05.2019 mocht verzoekende partij een positieve beslissing van de gemeente ontvangen. De wettelijke samenwoning werd, na een grondig onderzoek, aanvaard.

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

De partner van verzoekende partij mevrouw S. B. heeft reeds jaren een vaste voltijdse job waardoor zij onmogelijk het land kan verlaten.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat hij nadien zijn familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op hemzelf en zijn familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de procedure wettelijke samenwoning alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde en reeds een positieve beslissing ontving, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag tot verblijf verder te zetten in het land van origine.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet

worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met S.B., van Belgische nationaliteit, en dat zij samen een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat, voorgaand aan het thans bestreden bevel *d.d.* 26 april 2019, aan verzoeker reeds op 16 mei 2006, 6 april 2011, 21 november 2012, 9 juli 2015 en 19 november 2016 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd ook nooit gemachtigd of toegelaten tot verblijf, zodat zijn situatie in dit opzicht moet worden beschouwd als een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, §

37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De bestreden beslissing overweegt met betrekking tot verzoekers gezinsleven wat volgt:

“Op 27.02.2019 deed betrokkene te Erpe-Mere een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw S. B. °25.07.1966, die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw S. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer-naar-zijn land van-oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

*Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77).”*

Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hem een verblijfsrecht zou moeten worden verleend omdat hij wenst samen te wonen met een Belg, leidt er niet toe dat deze afweging kennelijk onredelijk zou zijn. De bestreden beslissing stelt enkel dat dit voornemen op zich geen legitieme verwachting creëert in hoofde van verzoeker en hem niet verhindert om, indien hij aanspraak wil maken op een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische partner, daartoe de bij wet voorziene aanvraag in te dienen. Verzoeker wijst ook nergens op hinderpalen die hem zouden beletten een dergelijke aanvraag in te dienen.

Uit de debatten ter terechtzitting blijkt bovendien dat verzoeker, nadat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, op nuttige wijze een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg heeft ingediend op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat hem een attest van immatriculatie werd afgegeven, geldig tot 1 februari 2020. Het thans bestreden bevel is bijgevolg opgeschort overeenkomstig artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. De Raad merkt in dit verband ook op dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772), zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven

en gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Nu verzoeker inmiddels een dergelijke aanvraag heeft ingediend, heeft dit enkel tot gevolg dat, indien het verklaarde gezinsleven aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, verzoeker in het bezit zal gesteld worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waardoor het bestreden bevel hoe dan ook vervalt.

Indien deze aanvraag zou worden geweigerd, merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel overeenkomstig artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dan wel "*herleeft*", doch dat het huidige bestreden bevel geen maatregel tot gedwongen terugleiding naar het land van herkomst bevat. Het bestuur zal, indien zij verzoeker gedwongen wil verwijderen van het grondgebied, hoe dan ook een dergelijke terugleidingsmaatregel moeten nemen, waarbij ze het gezinsleven zou moeten beoordelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals het Grondwettelijk Hof heeft bevestigd in zijn arrest 112/19 van 12 juni 2019 (Overweging B.8).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, aan de hand van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikbare gegevens, kennelijk onredelijk of onevenredig was.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"B. Tweede middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu reeds een positieve beslissing werd genomen in de procedure tot het verkrijgen van een wettelijke samenwoning.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

"Op 27.02.2019 deed betrokkene te Erpe Mere een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw S. B. 25.07.1966, die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw S. geeft hem niet automatisch recht op verblijf.."

Deze stelling bevat foutieve informatie.

Verzoekende partij ontving immers van de gemeentelijke diensten de positieve beslissing omtrent de registratie van de wettelijke samenwoning.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande de positieve beslissing omtrent de wettelijke samenwoning spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen,

hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Voorts bevat het bevel volgende bepaling

“Uit de loutere omstandigheid dat hij de voorbije 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Noch van zijn persoonlijke integratie wordt verder enige melding gemaakt.

Het bevel bevat echter een zeer duidelijke standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat het oordeel in de bestreden beslissing, dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning deed, hem niet automatisch recht op verblijf geeft, *in casu* niet kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker nog aanvoert dat de gemeentelijke diensten een positieve beslissing zouden hebben genomen, blijkt uit het stuk nr. 3 bij het verzoekschrift dat de melding van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister werd uitgesteld tot 17 april 2019 en dat op vraag van het parket dit eerste uitstel werd verlengd tot 27 juli 2019. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat op 21 mei 2019 een positieve beslissing met betrekking tot de wettelijke samenwoning zou zijn genomen, maar brengt daar zelf geen enkel stavingsstuk van bij.

Het gegeven dat verzoeker na het nemen van het bestreden bevel alsnog op geldige wijze een aanvraag tot gezinshereniging (bijlage 19ter) indiende, leidt *in casu* niet tot de vaststelling dat op het ogenblik van de bestreden beslissing werd nagelaten met alle elementen van de zaak rekening te houden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“C. Derde middel:
schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel*

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de hangende procedure tot aanvraag van een wettelijke samenwoning en toch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

Er werd enkel gesteld

“betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met zijn partner mevrouw S. B., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 21.05.2019 ontving verzoekende partij zelf de positieve beslissing van deze aanvraag en werd de wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en zijn partner geregistreerd.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.3.2. Verzoeker betoogt opnieuw dat geen rekening werd gehouden met het feit dat op 21 mei 2019 een positieve beslissing met betrekking tot de wettelijke samenwoning werd genomen. Daargelaten dat verzoeker hier geen bewijsstuk van bijbrengt, wijst de Raad erop dat bij het nemen van het bestreden bevel, op 26 april 2019, de inschrijving van de wettelijke samenwoning nog niet gekend kon zijn door het bestuur, dat er dan ook geen rekening mee kon houden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing wel degelijk de intentie tot wettelijke samenwoning besproken, maar besluit het bestuur dat dit niet automatisch aanleiding geeft tot een recht op verblijf. Hoger werd er reeds op gewezen dat de voorwaarden waarbinnen een recht op verblijf kan worden uitgeoefend op grond van een wettelijke samenwoning met een Belg, werden vastgelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat verzoeker daartoe inmiddels een aanvraag heeft ingediend.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT